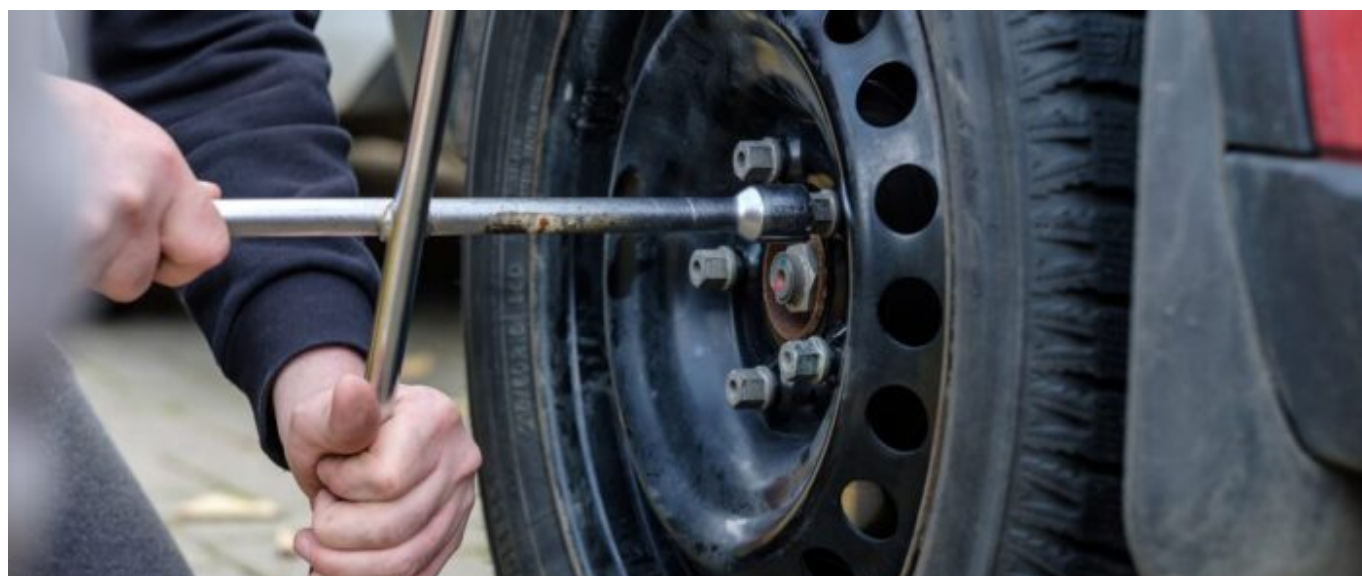

Zamyšlení: 294. Bible je nástroj, ne zbraň

Zamyšlení

Bible je nástroj, ne zbraň

Před několika týdny jsem na jednom z našich středečních večerních bohoslužebných shromáždění vyprávěl o epizodě seriálu „Myšlenky zločince“, kterou jsem viděl.

Díl začínal scénou, kdy auto vyjelo na krajnici silnice a vedle auta klečel muž, který měl píchlou pneumatiku. Po silnici přijíždělo další auto a zastavilo. Z auta vystoupil muž, otevřel kapotu a vytáhl z ní klíč na pneumatiky. Vrátil se k muži klečícímu u propíchnuté pneumatiky ... a ubil ho tím klíčem na pneumatiky k smrti.

Poukázal jsem na to, že klíč na pneumatiky je nástroj, ne zbraň. To je přece jasné, ne?

Ale je to chyba, kterou děláme u mnoha věcí. Například u Bible. Bible je Boží příběh, který nás

osvobozuje a přivádí k životu, ale kolikrát jste byli svědky toho, že Bible byla použita k ponižování, k ovládnutí, k trestání?

Ve 14. kapitole Janova evangelia je věta, která je často používána jako zbraň: *„Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze mne.“* Podle mých zkušeností křesťané tuto větu často používají k tomu, aby určili, kdo je mimo, kdo je na vedlejší koleji. A často to nejsou jen stoupenci jiných náboženství, kdo je mimo. Jsou to také křesťané, kteří „tvrdí“, že znají Boha, ale „ve skutečnosti“ ho neznají.

Vzpomínám si, jak jsem v patnácti letech cestoval z Missouri se svým kamarádem Davem Winshipem na týdenní křesťanský tábor pro mládež do Fall Hall Glen ve státě Wisconsin, jižně od Black River Falls. V jednu chvíli jsme všichni seděli v autobuse, abychom se vydali na tubing po řece. Přišla řeč na to, že jsem luterán, o čemž oni nevěděli.

„To je opravdu škoda,“ řeklo několik dětí.

„Jak to myslíš?“ Zeptal jsem se.

„No,“ řekli, „jsi skvělý kluk. Všichni tě máme rádi. Ale půjdeš do pekla.“

„No,“ řekli, „jsi skvělý kluk. Všichni tě máme rádi. Ale půjdeš do pekla.“

Nenechal jsem se znepokojit hrozícím výletem do pekla a ten den jsem se skvěle bavil při tubingu. Později jsem svému kamarádovi Daveovi řekl, co říkali, a on odpověděl: „Jo, jsou tak trochu divní.“

To, co ty děti říkaly, bylo ve skutečnosti víc než „trochu divné“. Bylo to zraňující. Bylo to zlé. Bylo to nekřesťanské.

Když Ježíš řekl: „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne,“ nemluvil o tom, že „přijmout ho za osobního Pána a Spasitele“ je tajné podání ruky pro členství v nějakém klubu. Nemluvil o tom, čemu věříme nebo co děláme.

Bylo to v noci před jeho ukřižováním a on říkal, že se připravuje na to, aby nás smířil s Bohem. Říkal, že jeho smrt vezme náš narušený vztah s Bohem a znovu ho ucelí. A jeho vzkříšení mělo být příslibem, že ani smrt nemůže tento napravený vztah a Boží příslib věčné lásky pro celé stvoření zrušit.

To je přece něco úplně jiného, ne? Není to: „Tady je návod, jak se dostat dovnitř.“ Spíše je to: „Zde je způsob, jakým se Bůh vypořádá se zlomeninou, která ti brání ve vstupu.“

Není to naše snaha, která tuto zlomenost uzdraví. Není to naše vyznání víry nebo naše dobrota, co to udělá. Je to Ježíš, který za nás umírá. Tečka. Je to *„Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“*.

Jako křesťané se často chováme, jako bychom byli strážci brány. Chováme se, jako bychom věřili, že je naším úkolem oddělovat ovce od kozlů, říkat: „Křesťané sem, všichni ostatní tam,“ nebo dokonce: *„Dobří a správní křesťané sem, všichni tvářící se, že jsou křesťané, tam.“*

Ale my nejsme strážci brány. Jsme megafon. Jsme vítací tým. Jsme ti, kdo říkají: „Dveře jsou otevřené!“ A když lidé vstoupí, říkáme: „Jsme tak rádi, že jste tady!“ A když se lidé vrátí, říkáme: „Jsme tak rádi, že jste tady!“

„Nejsme strážci brány. Jsme megafon. Jsme vítací tým.“

Neříkáme: „Dveře jsou otevřené jen pro lidi, kteří věří správně“, a pak nepřijímáme lidi, jen když prokáží, že si zaslouží, abychom se o ně otírali.

Vím, že je to poněkud opojné, ale někdy se takovým tématům prostě nedá vyhnout. Na svou obranu musím říct, že Ježíš měl občas také taková kázání. Kapitoly 13, 14, 15, 16 a 17 Janova evangelia jsou vlastně jedno dlouhé, hutné kázání, které Ježíš pronesl svým učedníkům předtím, než byl zrazen Jidášem a zatčen náboženskými autoritami.

A ve 14. kapitole Janova evangelia se Ježíš dostal jak do hloubky, tak do šířky, protože věděl, že odchází a učedníci jsou posíláni pryč. Osud světa závisel na poselství, které si s sebou odnesou.

Když se tedy v neděli ráno scházíme, scházíme se proto, abychom byli vysláni, stejně jako učedníci. Stejně jako u učedníků tolik záleží na poselství, které si s sebou vezmete, poselství, které někdy vyslovíte slovy a které většinou budete konat činy.

Je velmi důležité, abyste toto poselství správně pochopili. Není to poselství o vyřazování lidí a oddělování zasloužilých od nezasloužilých. Není to poselství, které by zjišťovalo, zda lidé věří tomu, čemu věříte vy. Je to poselství, které lidem říká a ukazuje, že na nich záleží.

Jsou tak důležití, že Boží Syn byl ochoten dokonce zemřít, aby je znovu spojil s Bohem, od kterého se vzdálili. A Bohu je jedno, jak vypadají, jak znějí, kde žijí. Bůh je chce jen zcela milovat a bdít nad nimi až do konce časů.

Tak tady to máte. To je váš úkol pro tento týden, pro příští týden, pro každý den vašeho života. Dejte lidem najevo, jak moc je Bůh miluje. Pokud je toto poselství zajímavá, pokud se chtějí dozvědět víc, pozvěte je, aby s vámi někdy v neděli přišli na bohoslužbu.

„Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze mne.“ To není zúžení na několik málo lidí. Je to otevření se všem. Je to otevření se celému stvoření, všem Božím dětem, dokonce i tobě.

Steve Sylvester

[Baptist News Global](#)

Steve Sylvester

Steve Sylvester

Steve Sylvester působí jako prozatímní kazatel *Prvního evangelikálního luteránského sboru* v Hinckley ve státě Minn.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)